

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. P., narozen „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 1832/DS/2017,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 5. 2017, č. j. 1832/DS/2017, JID: 76631/2017/KUUK/Hyk, se **zrušuje pro vady řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, kterou podal v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 1832/DS/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 7. 2016, č. j. MmM/079558/2016/OSČ-P/TV. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, ust. 125c § odst. 1 písm. k) a odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 25. 3. 2016 v 17:05 hodin řídil motorové vozidlo zn. Škoda, reg. značky „X“ v Mostě, nerespektoval dopravní značku „stůj, dej přednost v jízdě“, při odbočování do ulice J. V. Sládka nedal znamení o změně směru jízdy a v ulici Táboritů při zastavení hlídkou Policie ČR neměl u sebe při řízení vozidla řidičský průkaz. Dále bylo při kontrole Policií ČR zjištěno, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, neboť na základě pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Teplice č. j. MgMT-SČ 12508/PŘ/4057/2015/Pd byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, přičemž do pěti pracovních dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí neodevzdal příslušnému orgánu evidence řidičský průkaz. Za tyto přestupky byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 29 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Dále byla žalobci dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že svou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Především uvedl, že se závěry správního orgánu nesouhlasí, má za to, že jednání, které je mu žalovaným a správním orgánem I. stupně kladeno za vinu, se nedopustil a v dané věci nadále přetrvávají nejasnosti, které správní orgán neodstranil, ačkoliv je dle názoru žalobce odstranit měl. Žalobce předně vytkl správnímu orgánu I. stupně, že mu bylo odepráno právo vyjádřit se k projednávané věci, neboť správní orgán přes telefonickou omluvu žalobce ze dne 14. 6. 2016 nařídil na den 21. 6. 2016 ústní jednání a následně vydal napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. k) zákona o silničním provozu. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 9/2009-66, č. j. 4 As 99/2013-36 a rozhodnutí č. j. 2 As 16/2008-41.
3. Žalobce dále podotkl, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, vycházel-li toliko ze správního spisu, aniž by provedl výslech zasahujících policistů, jak navrhoval žalobce. Dle názoru žalobce nemůže správní orgán předjímat, jak by zasahující policisté vypovídali o svém služebním zákroku, tj. zejména, jak bylo vozidlo zastavováno, jak byl přestupek projednán atd. Žalobce se domnívá, že důkaz obsahem správního spisu není dostačující a o vině žalobce lze důvodně pochybovat.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podstata přestupků, jichž se žalobce dopustil, spočívá v nesporném porušení povinností řidiče dle ust. § 3 odst. 3 písm. a), ust. § 4 písm. c), ust. § 6 odst. 7 písm. a), ust. § 21 odst. 1 a ust. § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu.
5. K námitce žalobce týkající se neakceptování omluvy z ústního jednání a projednání věci bez přítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízeném na den 21. 6. 2016 byl žalobce řádně vyrozuměn, přičemž písemnost si v úložní době nevyzvedl. Z úředního záznamu o telefonickém hovoru ze dne 14. 6. 2016 je zřejmé, že o nařízeném jednání měl povědomí, když se z něj telefonicky omluvil s tím, že toho času bude pracovně v Německu. Současně byl žalobce správním

orgánem poučen, že jeho omluva nebude akceptována, nebude-li řádně a včas doručena v písemné podobě a nebude-li řádně odůvodněna. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31 a č. j. 3 As 107/2013-30.

6. K další námitce žalobce, že k návrhu žalobce nebyli vyslechnuti zasahující policisté, žalovaný uvedl, že pokud by se žalobce dostavil k ústnímu projednání přestupku, k němuž byl řádně předvolán, mohl navrhnout výslech svědků a případně jim klást otázky a činit návrhy na svou obhajobu. Vzhledem k tomu, že se žalobce k nařízenému jednání bez řádné omluvy nedostavil, zkrátit se dle názoru žalovaného sám na svých procesních právech. Žalovaný konstatoval, že objasnění skutkového stavu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalobce svá tvrzení o své nevině nikterak nerozvádí ani nedokládá.
7. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 4. 2016 byl Magistrátu města Mostu, Odboru správních činností, jakožto orgánu věcně a místně příslušnému, ve smyslu ust. § 179c odst. 2 písm. d) trestního řádu, postoupen Okresním státním zastupitelstvím v Mostě trestní spis sp. zn. SDN Most KRPU-66251/TČ-2016.
12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 27. 5. 2016 správní orgán I. stupně zahájil podle ust. § 67 odst. 1 přestupkového zákona s žalobcem správní řízení pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, písm. k) a odst. 4 písm. b) zákona o silničních provozech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 3. 2016 v 17:05 hod. v Mostě, na silnici I/13 na úrovni vlakového nádraží řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, RZ „X“, kde sjel výjezdem na ulici Čsl. armády a dále pokračoval do ulice J. Š. Baara, kde při odbočování nedal znamení o změně směru jízdy. Na křižovatce ulic J. Š. Baara a Vladislava Vančury žalobce nerespektoval dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“, následně byl žalobce v ulici Táboritů zastaven hlídkou PČR, kdy jako řidič motorového vozidlo neměl u sebe řidičský průkaz, tedy žalobce řídil vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalobce se měl dále dopustit přestupku tím, že po

uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neodevzdal do pěti pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Teplice č. j. MgMT-SČ 125008/PŘ/4057/2015/Pd neodevzdal řidičský průkaz příslušnému orgánu evidence. K projednání výše uvedených přestupků žalobce nařídil správní orgán I. stupně na den 21. 6. 2016 v 9:00 hod. ústní jednání, k němuž řádně předvolal žalobce.

13. Dne 14. 6. 2016 žalobce telefonicky kontaktoval správní orgán I. stupně s tím, že na nařízené jednání dne 21. 6. 2016 se nemůže dostavit, neboť je v té době pracovně v Německu. Žalobce byl správním orgánem I. stupně poučen, že omluva k ústnímu jednání musí být zaslána písemně a řádně odůvodněna, jak vyplývá z úředního záznamu o telefonickém hovoru ze dne 14. 6. 2016.
14. Na základě ústního jednání konaného dne 21. 6. 2016 v nepřítomnosti žalobce vydal správní orgán I. stupně dne 13. 7. 2016 rozhodnutí č. j. MmM/079558/2016/OSČ-P/TV, které následně žalobce napadl odvoláním a jež bylo poté potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného jakožto věcně správné.
15. Dle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.
16. Dle ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu musí mít řidič při řízení u sebe řidičský průkaz.
17. Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.
18. Podle ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel. Podle ust. § 94a odst. 2 téhož zákona řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v řádné omluvě z nařízeného jednání a následném odeření práva žalobce osobně se vyjádřit k dané věci, ačkoliv o to žalobce správní orgán I. stupně výslovně požádal.
20. Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání, v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat pouze tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k jednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V daném případě žádný

z účastníků nezpochybňuje řádné předvolání žalobce k přestupkovému jednání dne 21. 6. 2016, první podmínka pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce je tak splněna.

21. Pokud jde o druhou podmínku, tedy náležitou omluvu, podmínky náležité omluvy včetně jejího řádného doložení jsou shrnuty např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23 nebo rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, oba dostupné na www.nssoud.cz. Z těchto rozsudků vyplývá, že za náležitou omluvu lze považovat omluvu učiněnou bezodkladně, která musí být řádně zdůvodněna. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016-29, důkazní břemeno ohledně prokázání náležité omluvy leží na osobě, která omluvu podává. Je tedy výlučně věcí žalobce, aby řádně doložil důvody omluvy ospravedlňující. Úkolem správního orgánu I. stupně není poučovat žalobce o tom, jaké důkazy a důvody omluvy má předložit. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce se dne 14. 6. 2016 z nařízeného jednání telefonicky omluvil, přičemž svou neúčast odůvodnil svým pobytem v Německu. V této souvislosti je však třeba konstatovat, že obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. V nyní posuzovaném případě žalobce ke své omluvě vztahující se k pobytu v zahraničí žádný doklad nepřipojil, ačkoliv správním orgánem byl o povinnosti důkazní ve vztahu k omluvě z jednání řádně poučen. Z omluvy samotné ani z kontextu událostí není zřejmé, že by nějaká okolnost žalobci bránila důkaz o svém předem plánovaném pobytu v zahraničí – např. v podobě potvrzení rezervace ubytování – předložit. Bylo-li tedy ústní jednání dne 21. 6. 2016 konáno v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv ten byl k jednání řádně a včas předvolán, z nařízeného jednání se omluvil, avšak důvody nepřítomnosti nedoložil, nejednalo se o řádnou omluvu a nelze následnou neúčast žalobce klást k tíži správního orgánu I. stupně.
22. Druhá žalobcová námitka směřuje k neprovedení důkazů, jež jsou potřebné pro řádné prošetření věci, a to výsledkem zasahujícím policistů.
23. Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
24. Dle ust. § 50 odst. 2 věty první a odst. 3 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
25. Dle ust. § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
26. Nejen Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 22. 01. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dále pak rozsudek ze dne 29. 05. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, anebo rozsudek ze dne 22. 05. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, dostupných na www.nssoud.cz), ale rovněž i Ústavní soud (nález ze dne 11. 03. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), se již nescetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu. Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen

jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.

27. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti není žalobci kladen za vinu, neboť nebyl zjištěn v souladu s platnými právními předpisy a jedná se o pouhé sdělení policistů v úředním záznamu, z jakého důvodu žalobce zastavovali. V napadeném rozhodnutí se dále uvádí, že obsah spisového materiálu nenasvědčuje tomu, že by policisté postupovali při služebním zákroku v rozporu se zákonem nebo následně uvedli nepravdivé údaje do Oznámení o přestupku.
28. V daném případě bylo vydáno rozhodnutí, které bylo postaveno na jediném důkazním prostředku a to úředním záznamu, ve kterém bylo zasahujícími policisty uvedeno, že žalobce se dopustil přestupku, když řídil motorové vozidlo, aniž by měl u sebe řidičský průkaz, přičemž následně bylo zasahujícími policisty zjištěno, že žalobci byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce již při výsledku PČR dne 25. 3. 2016 uvedl, že do doby kontroly hlídkou PČR neměl o zákazu řízení motorových vozidel ponětí, žádnou písemnost nepřevzal. Žalobce dále argumentoval tím, že vozidlo sice řídil, avšak ulicemi, v nichž měl být přestupek spáchán, nejel, naopak jel směrem od Obrnic kolem čerpací stanice Chanov. Žalobce navrhoval provedení výsledku zasahujících policistů ohledně zásahu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce naplnil svým jednáním mj. znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když porušil ust. § 4 písm. c) a ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, ačkoliv zjištění tohoto skutkového stavu nemá oporu ve spise.
29. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. V řízení o přestupcích je správní orgán z úřední povinnosti odpovědný za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí vždy provést potřebné důkazy. Provedení důkazu výsledkem svědků mohlo mít na posouzení skutku zcela zásadní vliv. Zjevný rozpor mezi tvrzeními zasahujících policistů a žalobce bylo nutné objasnit v rámci důkazního řízení. Výslech zasahujících policistů ani jeden ze správních orgánů neprovedl a k prokázání viny žalobce se spokojily, jak již bylo uvedeno výše, s jediným důkazním prostředkem, který však bez dalšího nelze považovat za dostatečný. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
30. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v návaznosti na ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je s ohledem na ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.
31. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vyplývá z ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Michala Vejlupka, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z částky 6 800 Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. listopadu 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce